

Şair Hırsız Olursa

– F.Ç.Kabadayı · 28 Ekim 2014

Bir şair, şiirini neden paylaşmaz, köşe bucak saklar?

Ben şair değilim ama sizlerle şiir hırsızlığı konusunda konuşabilecek kadar şiir okudum, şair tanıdım. Daha öncesinde İğdır'da yaşayan bir şairimizden bahsetmem doğru olacak fikrindeyim.

Onunla ilk tanışmamız İğdirli yazarlarla tanışma toplantısında oldu. O gün ilk kez gördüğüm arkadaşları hem hareketlerinden hem konuştuklarından hem de okudukları şiirlerden tanımaya çalıştım.

O da masanın başköşelerinde oturuyor, herkesi tanıyor ve tanınıyordu. Belki de tek tanınmayan bendim. Abdullah Emra... Hayatında kravatsız ve takım elbisesiz dışarıya çıkmamış bakımlı bir bey. Yaşı yetmişe yakın ama kaç yaşında hissettiğini ona da sormak lazım.

Sıra ona gelip şiirini okuduğunda buralı olmayanların anlaması zor olan dilinden anladığım kadarıyla mükemmel bir şair. 'Dudak Değmez' diye bilinen tarzda birçok şiiri de varmış. Dilini anlamasam da şiirdeki uyumdan kaliteyi anlamam hiç zor olmadı. Öyle hızlı okuyor ki hem de ezbere. Gel anla anlayabilirsen... Nefes almadan ara vermeden okuyor.

Bir gün radyo konuğu olarak davet ettim kendisini. Programa konuk olan arkadaşların kendi şiirlerinden okuması lazım ama gel de Abdullah Emra'ya anlat bunu... Hafızasında yüzlerce şiir... Aklım almıyor ben de bir iki tane yarım yamalak gerçeğimle. Okudukça okuyor başka şairlerden, kendi şiirlerini bir türlü okumuyor. Tek korkusu; şiirlerinin çalınması. Anlayışlı olmak lazım. Zor bela, bin bir ısrarla bir tane okuduğunda eşim yayın esnasındaki konuşmalarımızı müteakip bir mesaj çekti. "Anlasaydık çalacaktık." 'Güler misin ağlar mısın?' dedim kendime.

Aradan geçen günler de yine görüşmelerimiz oldu elbet.

Kendisine Altın Kalemler şiir antolojimizi hazırlarken katılması için çok ısrar ettiğimizi söylemeden geçemeyeceğim. Gerçekten iyi bir şair olmasaydı Profesör İslam Çankaya Hocamız da bu kadar dil dökmezdi. Yaklaşık iki saat uğraştık. "Bilgisayarda yazamam" dedi, "Biz yazalım" dedik, "yazıcım yok, çıkarıp getiremem," dedi, "Sen söyle, biz yazalım" dedik, velhasıl ne dediysek ikna olmadı. Bir şair şiirini neden paylaşmaz, köşe bucak saklar?

Söylemiştim değil mi? Tek korkusu şiirlerinin çalınması...

Oysa kitapta çıkan şiir çalınmaz, şiirin şaire ait olduğunun ispatıdır. Çünkü yalancı şairlerin bunu yapacak

cesareti yoktur. Kitap öyle bir şey ki hiç umulmadık şehirlere kişilere ulaşabilir. Gelecek nesillere kalacak en güzel mirastır, tarihtir.

Abdullah Emra'nın bu davranışları başlarda garip gelse de zamanla kendisine hak verdim. Hatta aslında çok haklı... İnternet ortamında başkalarının mısralarını oradan buradan keserek yamalı şiirler hazırlayıp "Bu şiir benim" diye gururla ortaya çıkan emek hırsızlarını düşündükçe zaten ona hak vermemek mümkün değil. İnsan kendi yazmadığı şiiri nasıl paylaşır? Altına imzasını nasıl atar? Bunun tercümesi zannımca şudur; "Benim aklım, duygum yok, düşünme gibi bir zahmete katlanamam, bu yüzden başkalarının duygularıyla geçiniyorum!" Bir insan bunu demeyi kendine nasıl yakıştırır? Ve ne kadar süre -başkalarını geçtim, kendini kandırmaya- nasıl devam edebilir? Alkışlar kalemin sahibine iken, bunu bile bile, şairin başarısından kendisine nasıl bir mutluluk payı çıkarabilir?

Tıpkı tiyatro oyununda oynamayıp sahneye gelip eğilerek izleyenlerden alkış bekleyen bir seyirci gibi...

Parayla şiir yazdıranları mı, yazdığı şiiri gerçek şairlere düzelttirenleri mi, başkalarının kafiyelerini kıta kıta alıp başını dolduranları mı ararsınız? Öyle şeyler duyuyoruz ki bu camiada artık hiçbir şeye şaşmıyorum. Söylenmemiş söz söyleyemiyorsan yazmayacaksın, ben eğer şiirimde -Allah Korusun- 'Lambada titreyen alev gibiyim" diyorsam bu Abdurrahman Karakoç'un emeğine haksızlık olmaz mı? Ya da "Sol yanım..." kelime grubunu şiirime yakıştırıyorsam Ayla Aydemir'in kul hakkına girmiş olmaz mıyım? ... ki SOL YANIM ACIYOR ANNE isimli şiir on beş yıl kadar önce favori şiirlerdendi, Bedirhan Gökçe okumuştur. Hatırlarsınız. Bakıyorum da şimdilerde -ne rezalettir ki- aynı başlıkla şiir yazanlara hırsızlıklarını yüzüne vurmak yerine -ya bilmediklerinden ya da ahbap dost ilişkisinden- sayısız övgülü yorumlarla onu daha çok fikir/satır çalmaya teşvik edenler oluyor. Onları da kınıyorum. Vural Kabadayı'nın bu sözünü çok beğeniyorum "Emek vermeyenler emeklemeye mahkumdurlar."

Bu cahil şiir severlerin telif haklarından haberleri olmasa gerek; çekirge bir sıçrar desem biliyorum ki cümlelerin sonunu siz getirirsiniz.

Yeteneğin yoksa şiir yazma, şiir gerçekten yetenek işi, yazmak zorunda değilsin, sadece oku yeter... Yazanlara saygı göster yeter. Yazma ki yazdıklarınla, kopyaladıklarınla, düştüğün komik durumlarla kendine güldürme; insanlar şiirden uzaklaşsın.

... Söylenecek çok şey var ama sonraki bölüme diyelim.

Bu arada Şair Abdullah Emra son görüşmemizde bize bir müjde verdi; "Kızım benim şiirlerimi kitap haline getirmiş ama kimseye vermiyormuş."

Siz de hiç Őařırmadınız değil mi?

Eh... Babasının kızı. Vardır bir bildiği...